

nøiere Undersøgelse her i Thinget, og som jeg tror fortjener en saadan. Der staar nemlig i Forslagets § 1, hvor Valgretsbestemmelserne fastsættes, at de og de Personer skulle være valgberettigede, „forsaavidt de have fuld Afgang til Folketirkens Goder“. Hvad vil dette sige? Hvilket er Betydningen af den Indskrænkning, som herved sættes for Valgretten? Man kunde mulig tænke, det skulde betyde, at de Vedkommende skulle være konfirmerede. Men saa vilde det have været heldigere, om man havde sagt dette ligefrem. Jeg tror, at det er rimeligere, at der herved henlydes til en Anvendelse af Kirketugten. Nu er det imidlertid en given Sag, at Kirketugt efter Manges Mening ikke længere er lovlig bestaaende blandt os, om vi end Alle vide, at den af og til udøves. Der anvendes jo af og til en Udelukkelse fra Alterens Sakramente, hvad man kalder Ekkommunikation, men Mange tvivle, som sagt, om, hvorvidt dette egentlig lovlig kan ske, idet man anser de ældre Bestemmelser, i Henhold til hvilke det tidligere er sket, for at være gaaede af Brug. Vedtager man nu den omtalte Sætning, som den staar i § 1, vil det se ud, som om man derved indirekte vilde opløse Kirketugten. Naar det nemlig staar i en Lov, at de ere udelukkede fra Valgret, som ikke have fuld Afgang til Folketirkens Goder, saa anerkjendes det jo derved, at der kan være Mogle, som ikke have fuld Afgang til Folketirkens Goder, og derved giver man altsaa Kirketugten en indirekte Stadfæstelse. Jeg tror imidlertid ikke, at det er heldigt, hvis man overhovedet vil stadfæste den, at det da sker saadan ganske i Forbigaaende, og jeg har derfor villet benytte Leiligheden til at henlede Opmærksomheden paa den nævnte Sætning, som jeg haaber vil blive nærmere overveiet i det Udvalg, som jeg forventer vil blive nedsat. Jeg skal endnu kun tilføie, at Sætningen oprindelig er optagen efter Kirkekommissionens Forslag, og at den stod, som den nu staar, i det af Ministren for Kirke- og Undervisningsvæsenet i forrige Samling forelagte Lovforslag, saa at det altsaa ikke er en Sætning, der er kommen ind i Folkethinget, men som er optagen andetstedsfra.

Schøler: Den Ytring, som det ærede

Medlem, der nu satte sig, fremkom med i Begyndelsen af sit Foredrag, nemlig at det ikke var af synderligt Værd, at Alle vare enige om, at der burde gøres Noget, og at man ikke derved kom Sagens Gjennemførelse nærmere, kan jeg ikke tiltræde. Jeg tror netop, at det har en meget stor Betydning, at saa Mange, som ikke at sige Alle, ere enige om det Duffelige i, at der gøres Noget i denne Sag. De Allerfleste ere enige om det Duffelige i, at der gøres Noget med Hensyn til denne Sag, og det gjælder især for alle Landkommunernes Vedkommende; men, naar først saa Mange ere enige om, at der maa gøres Noget, saa har Sagen ogsaa derved faaet et godt Stod frem. Efter min Overbevisning ville nemlig Rigsdagens forskjellige Afdelinger og de forskjellige Meninger, der kunne være om Sagen, langt snarere komme til at mødes i et Resultat, naar man veed, at det er et almindeligt Folkesønste, at det gøres Noget. Saa vist som det er ønskeligt, at der maa ske og det snart Noget i den Sag, der først var til Behandling her idag, nemlig i Sagen om Præsternes Lønninger, og navnlig med Hensyn til Indtægternes ligelige Fordeling, saavist har dog efter min Overbevisning den her foreliggende Sag en ulige større Betydning, og det vil fremme et saare almindeligt Duffe i Menighederne, at de faae Indflydelse paa, hvem de skulle have til deres Præst. Det er en saa vigtig Sag, at jeg ret inderlig vil ønske, at den maa nyde en saadan Fremgang i Rigsdagens forskjellige Afdelinger og hos Regjeringen, at der kan udfomme en Lov derom. — Jeg er iøvrigt enig med det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Rasmussen) i, at Forslaget, saaledes som det nu foreligger, er saa kompliceret og i mine Tanker saa ubrugeligt, at det er meget usikkert, om det vilde kunne bruges; men paa den anden Side kan jeg ikke saa ganske tiltræde den Mening, som det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Ploug) fremsatte, at, saafremt man ikke absolut kom til det, som af Regjeringen var foreslaaet ifjor, saa skulde Sagens Gjennemførelse være umulig. Han omtalte navnlig Ministerens Ret til at lægge Ansøgninger til Side. I Forslaget, som det nu foreligger, er det bestemt,